Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

28. února 2018 *

„Kasační opravný prostředek – Ochranná známka Evropské unie – Nařízení (ES) č. 207/2009 – Článek 15 odst. 1 – Článek 57 odst. 2 a 3 – Článek 64 – Článek 76 odst. 2 – Nařízení (ES) č. 2868/95 – Pravidlo 22 odst. 2 – Pravidlo 40 odst. 6 – Řízení o prohlášení neplatnosti – Návrhy na prohlášení neplatnosti založené na starší národní ochranné známce – Řádné užívání starší ochranné známky – Důkaz – Zamítnutí návrhů – Zohlednění nových důkazů odvolacím senátem Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) – Zrušení rozhodnutí zrušovacího oddělení EUIPO – Vrácení věci – Důsledky“

Ve věci C-418/16 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 27. července 2016,

mobile.de GmbH, dříve mobile.international GmbH, se sídlem v Kleinmachnowě (Německo), zastoupená T. Lührigem, Rechtsanwalt,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupený M. Fischerem, jako zmocněncem,

žalovaný v prvním stupni,

Rezon OOD, se sídlem v Sofii (Bulharsko), zastoupená P. Kančevem, advokat,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, C. G. Fernlund, A. Arabadžev, S. Rodin a E. Regan (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. listopadu 2017,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

1 Společnost mobile.de GmbH, dříve mobile.international GmbH, se svým kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 12. května 2016, mobile.international v. EUIPO – Rezon (mobile.de) (T-322/14 a T-325/14, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2016:297), jímž Tribunál zamítl dvě její žaloby na zrušení rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ze dne 9. ledna 2014 (věc R 922/2013-1) a ze dne 13. února 2014 (věc R 951/2013-1) (dále jen „sporná rozhodnutí“), týkající se dvou řízení na prohlášení neplatnosti mezi společnostmi mobile.international a Rezon OOD.

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 207/2009

2 Článek 8 nařízení Komise (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o [ochranné známce Evropské unie] (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. prosince 2015 (Úř. věst. 2015, L 341, s. 21, dále jen „nařízení č. 207/2009“), stanoví:

„1. Na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:

[…]

b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se tyto ochranné známky vztahují, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna; nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.

2. ‚Staršími ochrannými známkami‘ se pro účely odstavce 1 rozumějí:

a) ochranné známky s dřívějším dnem podání přihlášky, než je den podání přihlášky ochranné známky EU, s případným přihlédnutím k právu přednosti uplatněnému ve vztahu k těmto ochranným známkám, které patří do těchto kategorií:

[…]
ii) ochranné známky zapsané v členském státě […]

[…]“

3 Článek 15 nařízení č. 207/2009 stanoví:

„1. Pokud do pěti let od zápisu nezačal majitel ochrannou známku EU řádně v Unii užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo na nepřetržitou dobu pěti let přerušeno, podléhá ochranná známka EU sankcím podle tohoto nařízení, ledaže pro neužívání existují řádné důvody.

Za užívání ve smyslu prvního pododstavce se považuje rovněž:

a) užívání ochranné známky EU v podobě, která se liší v nepodstatných prvcích neměnících rozlišovací způsobilost ochranné známky v podobě, v jaké byla zapsána, bez ohledu na to, zda je ochranná známka v té podobě, v jaké je užívána, rovněž zapsána na jméno majitele;

[…]“

4 Článek 53 odst. 1 tohoto nařízení stanoví následující:

„Ochranná známka Evropské unie se prohlásí za neplatnou na základě návrhu podaného u úřadu [EUIPO] […]:

a) pokud existuje starší známka uvedená v čl. 8 odst. 2 a jsou splněny podmínky stanovené v odstavci 1 nebo 5 uvedeného článku;

[…]“

5 Článek 54 uvedeného nařízení se zabývám zánikem práva v důsledku strpění.

6 Článek 57 téhož nařízení stanoví:

„1. Při průzkumu návrhu na zrušení práv nebo na prohlášení ochranné známky za neplatnou vyzývá [EUIPO] účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili ve stanovené lhůtě svá vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením ostatních účastníků.

2. Na žádost majitele ochranné známky EU předloží majitel starší ochranné známky EU, který je účastníkem řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou, důkaz o tom, že během pěti let předcházejících dni podání návrhu na prohlášení ochranné známky EU za neplatnou byla starší ochranná známka EU řádně užívána v Unii pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a na nichž je založen návrh majitele starší ochranné známky na prohlášení ochranné známky za neplatnou, nebo že existují náležité důvody pro její neužívání, pokud byla k tomuto dni starší ochranná známka EU zapsána nejméně pět let. […] Není-li důkaz předložen, návrh na prohlášení známky za neplatnou se zamítne. Byla-li starší ochranná známka EU užívána jen pro některé z výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, pak se pro účely projednání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou považuje za zapsanou pouze pro tyto výrobky nebo služby.

3. Odstavec 2 se vztahuje i na starší národní ochranné známky uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. a) s tím, že užívání na území Unie je nahrazeno užíváním na území členského státu, kde je starší národní ochranná známka chráněna.

[…]

5. Vyplývá-li z projednání návrhu na zrušení práv nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou, že známka neměla být pro některé nebo pro všechny výrobky nebo služby zapsána, pak ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám jsou práva majitele ochranné známky EU zrušena nebo je známka ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám prohlášena za neplatnou. V opačném případě je návrh na zrušení práv nebo na prohlášení ochranné známky za neplatnou zamítnut.

[…]“

7 Článek 63 odst. 2 nařízení (ES) č. 207/2009 stanoví:

„Při projednávání odvolání vyzývá odvolací senát účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením, která předložili ostatní účastníci.“

8 Článek 64 tohoto nařízení stanoví:

„1. Po projednání přípustnosti odvolání o něm odvolací senát rozhodne. Může rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, nebo věc tomuto oddělení vrátit k dalšímu jednání.

2. Vrátí-li odvolací senát věc k dalšímu jednání oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, je toto oddělení vázáno rozhodnutím odvolacího senátu a jeho odůvodněním, pokud se skutkový stav nezmění.

[…]“

9 Článek 76 odst. 2 uvedeného nařízení zní následovně:

„[EUIPO] nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.“

Prováděcí nařízení

10 Pravidlo 22 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 (ES) ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1995, L 303, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005 (Úř. věst. 2005, L 172, s. 4) (dále jen „prováděcí nařízení“), stanoví:

„Má-li osoba, která podala námitky, předložit důkaz o užívání nebo doložit, jaké jsou řádné důvody pro neužívání, vyzve ji [EUIPO], aby poskytla požadovaný důkaz ve lhůtě, kterou jí stanoví. Nepředloží-li osoba, která podala námitky, tento důkaz před uplynutím lhůty, [EUIPO] námitky zamítne.“

11 Pravidlo 22 odst. 3 a 4 prováděcího nařízení se týká údajů a dokladů pro poskytnutí důkazu o užívání ochranné známky.

12 Článek 40 odst. 6 tohoto nařízení stanoví:

„Musí-li žadatel předložit důkaz o užívání nebo důkaz o existenci řádných důvodů pro neužívání podle čl. [57] odst. 2 nebo 3 nařízení č. [207/2009], vyzve jej [EUIPO], aby ve lhůtě [jím] stanovené předložil důkaz o skutečném používání známky. Není-li důkaz ve stanovené lhůtě předložen, bude [návrh] na prohlášení neplatnosti zamítnut. Přiměřeně se použije pravidlo 22 odst. 2 […].“

13 Pravidlo 50 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Není-li stanoveno jinak, použijí se ustanovení o řízení před oddělením, které vydalo rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání, přiměřeně i pro odvolací řízení.

[…]

Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení, omezí senát přezkum odvolání na skutečnosti a důkazy předložené ve lhůtách stanovených nebo určených námitkovým oddělením v souladu s nařízením [č. 2007/2009] a těmito pravidly, pokud se senát nedomnívá, že by měly být vzaty v úvahu další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy podle čl. [76] odst. 2 [č. 207/2009].“

Skutečnosti předcházející sporu

14 Dne 17. listopadu 2008 podala navrhovatelka u EUIPO dvě přihlášky ochranné známky Evropské unie, přičemž první se týkala slovního označení „mobile.de“ (dále jen „slovní ochranná známka“) a druhá se týkala obrazového označení (dále jen „obrazová ochranná známka“) znázorněného níže:

15 Výrobky a služby, pro které byl zápis požadován, patří do tříd 9, 16, 35, 38 a 42 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků (dále jen „Niceská dohoda“).

16 Obrazová ochranná známka byla zapsána dne 26. ledna 2010 a slovní ochranná známka byla zapsána dne 29. září 2010.

17 Dne 18. ledna 2011 podala společnost Rezon EUIPO dva návrhy na prohlášení neplatnosti slovní ochranné známky a obrazové ochranné známky na základě čl. 53 odst. 1 nařízení č. 207/2009, vykládaného ve spojení s čl. 8 odst. 1 písm. b) téhož nařízení. Na podporu těchto návrhů se společnost Rezon dovolávala bulharské obrazové ochranné známky zapsané dne 20. dubna 2005 (dále jen „dotčená starší národní ochranná známka“) a znázorněné níže:

18 Dotčená starší národní ochranná známka byla zapsána pro služby, které patří do tříd 35, 39 a 42 ve smyslu Niceské dohody a odpovídají následujícímu popisu:

– třída 35: „Reklama; řízení obchodní činnosti; obchodní administrativa; kancelářské práce“;

– třída 39: „Doprava; balení a skladování zboží; organizace zájezdů“ a

– třída 42: „Vědecké a technologické služby a výzkum, jakož i související návrhářské služby; služby v oblasti výzkumu a průmyslové analýzy; navrhování a vývoj hardware a software; právní služby“.

19 Nicméně návrhy na prohlášení neplatnosti se týkaly pouze služeb patřících do tříd 35 a 42 Niceské dohody.

20 Navrhovatelka před zrušovacím oddělením EUIPO (dále jen „zrušovací oddělení“) požadovala, aby společnost Rezon poskytla důkaz o užívání dotčené starší národní ochranné známky v souladu s čl. 57 odst. 2 a 3 nařízení č. 207/2009 pro služby patřící do těchto dvou tříd.

21 Dvěma rozhodnutími ze dne 28. března 2013 zrušovací oddělení zamítlo návrhy na prohlášení neplatnosti z důvodu, že společnost Rezon tento důkaz neposkytla.

22 Odvolací senát, k němuž společnost Rezon podala odvolání proti těmto rozhodnutím, poté, co v souladu s čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 zohlednil řadu doplňkových důkazů podaných poprvé před ním v rámci tohoto odvolání, měl v bodě 61 každého ze sporných rozhodnutí za to, že společnost Rezon prokázala řádné užívání dotčené starší národní ochranné známky pro služby reklamy na motorová vozidla patřící do třídy 35 Niceské dohody. V bodě 62 těchto rozhodnutí proto rozhodnutí zrušovacího oddělení zrušil. Jelikož účastníci řízení nepředložili žádný argument týkající se použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 a zrušovací oddělení nebezpečí záměny nezkoumalo, odvolací senát v témže bodě 62 uvedených rozhodnutí vrátil věc tomuto oddělení za účelem meritorního přezkumu návrhů na prohlášení neplatnosti v souladu s článkem 64 tohoto nařízení.

Žaloby před Tribunálem a napadený rozsudek

23 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu dne 6. května 2014 (věc T-325/14) a dne 7. května 2014 (věc T-322/14) podala navrhovatelka dvě žaloby znějící na zrušení sporných rozhodnutí.

24 Tribunál poté, co rozhodnutím ze dne 4. března 2016 rozhodl o spojení věcí T-322/14 a T-325/14 pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení, tyto žaloby v plném rozsahu zamítl.

Návrhová žádání účastníků řízení

25 Navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek a

– uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.

26 EUIPO a společnost Rezon navrhují, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

27 Po vynesení stanoviska generální advokátky se navrhovatelka podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 26. ledna 2018 domáhala, aby bylo nařízeno znovuotevření ústní části řízení. Na podporu tohoto návrhu navrhovatelka tvrdí, že z čl. 10 odst. 7 a z čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/1430 ze dne 18. května 2017, kterým se doplňuje nařízení Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Evropské unie a zrušují nařízení Komise (ES) č. 2868/95 a (ES) č. 216/96 (Úř. věst. 2017, L 205, s. 1), jež se stalo s některými výjimkami použitelným od 1. října 2017, vyplývá, že EUIPO může pouze na základě „oprávněných důvodů“ podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 zohlednit doplňkové důkazy o užívání starší ochranné známky předložené navrhovatelem prohlášení neplatnosti po stanovených lhůtách. Z toho podle ní vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný. Kromě toho generální advokátka tím, že v bodě 40 svého stanoviska vyjádřila názor, že šestý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný z důvodu posuzovací pravomoci, jíž EUIPO disponuje při zohledňování doplňkových důkazů, neposkytuje odpověď na otázku, zda EUIPO vykonal tuto pravomoc bez toho, že by se dopustil právních omylů.

28 Je třeba připomenout, že statut Soudního dvora Evropské unie a jednací řád Soudního dvora nedávají zúčastněným možnost podat vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem (rozsudek ze dne 4. září 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 30 a citovaná judikatura).

29 Podle článku 252 druhého pododstavce SFEU je úlohou generálního advokáta předkládat veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora Evropské unie vyžadují jeho účast. Soudní dvůr není vázán stanoviskem generálního advokáta ani důvody, na základě kterých k němu dospěl (rozsudek ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 25).

30 Nesouhlas účastníka řízení se stanoviskem generálního advokáta tedy nemůže sám o sobě představovat důvod ke znovuotevření ústní části řízení, a to bez ohledu na otázky, kterými se generální advokát ve stanovisku zabýval (rozsudek ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 26).

31 Soudní dvůr však může podle článku 83 svého jednacího řádu kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, anebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán (rozsudek ze dne 29. dubna 2015, Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, bod 24).

32 Tak tomu v projednávané věci není. Navrhovatelka mohla podobně jako EUIPO a společnost Rezon v průběhu písemné části řízení předložit na podporu svých tvrzení všechny své skutkové a právní argumenty, včetně argumentů týkajících se možnosti předložit v rámci řízení o prohlášení neplatnosti doplňkové důkazy o užívání starší ochranné známky podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009. Soudní dvůr tak má po vyslechnutí generální advokátky za to, že má pro rozhodnutí ve věci k dispozici všechny nezbytné skutečnosti a že tyto skutečnosti před ním byly projednány.

33 S přihlédnutím k předchozím úvahám má Soudní dvůr za to, že není třeba nařídit znovuotevření ústní části řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti kasačního opravného prostředku

34 Společnost Rezon tvrdí, že kasační opravný prostředek neobsahuje jasné uvedení důvodů, kvůli nimž je přezkoumání napadeného rozsudku nezbytné. Kromě toho navrhovatelka podle jejího názoru neprokázala právní zájem na podání tohoto kasačního opravného prostředku ani aktivní legitimaci. Plná moc *ad litem* připojená k uvedenému kasačnímu opravnému prostředku totiž neobsahuje žádné vyjádření vůle týkající se případného oprávnění k zastupování před unijním soudem. Tato plná moc se týká starších řízení a její znění není pro odůvodnění tohoto oprávnění dostatečně přesné.

35 Podle ustálené judikatury Soudního dvora z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen. V článku 169 odst. 2 tohoto jednacího řádu je zejména požadováno, aby uplatňované právní důvody a argumenty přesně označovaly napadané body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu (rozsudek ze dne 20. září 2016, Mallis a další v. Komise a ECB, C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702, body 33 a 34).

36 V projednávané věci jsou tyto požadavky zjevně splněny. Projednávaný kasační opravný prostředek totiž naprosto jasně uvádí kritizované části napadeného rozsudku, jakož i důvody kasačního opravného prostředku a právní argumenty uváděné s cílem dosáhnout zrušení tohoto rozsudku.

37 Kromě toho je třeba připomenout, že na základě čl. 56 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může kasační opravný prostředek podat kterýkoli účastník řízení, jehož návrhovému žádání nebylo zcela nebo zčásti vyhověno, přičemž jiní vedlejší účastníci řízení než členské státy nebo unijní orgány mohou podat kasační opravný prostředek pouze tehdy, pokud se jich rozhodnutí Tribunálu přímo týká.

38 Jelikož měla společnost mobile.de v projednávané věci v prvním stupni postavení žalobkyně, a nikoli vedlejší účastnice, a jejím návrhovým žádáním nebylo zcela vyhověno, její aktivní legitimace a právní zájem na podání kasačního opravného prostředku jsou prokázány na základě této skutečnosti samotné, aniž by musela prokazovat, že se jí napadený rozsudek přímo týká (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2017, EUIPO v. Szajner, C-598/14 P, EU:C:2017:265, bod 24).

39 Konečně advokát zastupující navrhovatelku v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku v souladu s čl. 44 odst. 1 písm. b) jednacího řádu Soudního dvora prokázal své postavení plnou mocí udělenou touto společností pro účely jejího zastupování v rámci všech sporů v oblasti práva ochranných známek.

40 Z toho vyplývá, že projednávaný kasační opravný prostředek nelze rovnou odmítnout jakožto v plném rozsahu nepřípustný.

K věci samé

K prvnímu a druhému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

41 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil čl. 57 odst. 2 a 3 nařízení č. 207/2009, jakož i pravidlo 22 odst. 2 a pravidlo 40 odst. 6 prováděcího nařízení tím, že rozhodl, že odvolací senát mohl platně zohlednit důkazy o řádném užívání dotčené starší národní ochranné známky předložené poprvé před ním. V tomto ohledu Tribunál v bodech 27 a 28 napadeného rozsudku nesprávně dospěl k závěru, že když byly některé důkazy určené k prokázání tohoto užívání předloženy ve lhůtě stanovené EUIPO, řízení o prohlášení neplatnosti musí v zásadě pokračovat.

42 Toto odůvodnění je podle navrhovatelky v rozporu jak se zněním, tak se systematikou těchto jednotlivých ustanovení. Pojem „důkaz“ ve smyslu čl. 57 odst. 2 nařízení č. 207/2009 totiž vyžaduje, aby navrhovatel prohlášení neplatnosti řádné užívání dotyčné starší ochranné známky skutečně prokázal. Bez takového důkazu musí být návrh zamítnut. Stejným způsobem pravidlo 22 odst. 2 a pravidlo 40 odst. 6 prováděcího nařízení upřesňují, že námitky a návrh na prohlášení neplatnosti musí být zamítnuty, když nebyl ve stanovené lhůtě předložen „důkaz o užívání“. V tomto ohledu se čl. 57 odst. 1 nařízení č. 207/2009, coby obecné procesní ustanovení, nahrazuje konkrétnějšími ustanoveními stanovenými v čl. 57 odst. 2 tohoto nařízení, jakož i uvedenými pravidly.

43 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku, vycházejícím z porušení čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, navrhovatelka Tribunálu zaprvé vytýká, že toto ustanovení uplatnil. Toto ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, „není-li stanoveno jinak“. Přitom pravidlo 22 odst. 2 a pravidlo 40 odst. 6 prováděcího nařízení jsou právě ustanoveními, která „stanoví jinak“. Kromě toho, zatímco pravidlo 50 odst. 1 třetí pododstavec tohoto nařízení obsahuje zvláštní pravidlo, které dává odvolacímu senátu možnost zohlednit nové skutečnosti v rámci námitkového řízení, takové zvláštní pravidlo pro řízení o prohlášení neplatnosti neexistuje. Navíc je podle jejího názoru v souladu s cílem těchto pravidel, že odvolací senáty mají takovou pravomoc pouze v rámci námitkového řízení, neboť na rozdíl od osoby

podávající námitky, která je povinna dodržet velmi krátkou lhůtu, může majitel staršího práva sám určit okamžik zahájení řízení o prohlášení neplatnosti a v případě, že nebyly vzneseny námitky, může mít majitel ochranné známky legitimní důvěru ohledně existence této ochranné známky.

44 Zadruhé Tribunál v bodech 40 až 44 napadeného rozsudku vycházel výlučně z okolnosti, že důkazy předložené opožděně byly skutečně relevantní, aniž přezkoumal stadium řízení, v němž k tomuto předložení došlo, ani otázku, zda okolnosti, které jej provázely, tomuto zohlednění nebránily. V projednávané věci přitom navrhovatel prohlášení neplatnosti měl k dispozici dotčené důkazy již ve stadiu zahájení řízení a několikrát měl příležitost se vyjádřit k výtkám navrhovatelky týkajícím se průkaznosti těchto důkazů.

45 Zatřetí navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl v bodě 42 napadeného rozsudku, faktury předložené před odvolacím senátem nepředstavovaly potvrzení nebo vyjasnění seznamu faktur předložených před zrušovacím oddělením. V tomto ohledu měl Tribunál v bodě 43 tohoto rozsudku zkreslit skutkový stav a důkazy. Tribunál totiž vycházel ze vzájemně si odporujících argumentů, když měl na jedné straně za to, že tyto seznamy již měly značnou důkazní hodnotu před zrušovacím oddělením a na druhé straně, že pouze tyto faktury umožnily pochopit, že uvedené seznamy představovaly seznamy faktur. Kromě toho Tribunál podle navrhovatelky zkreslil skutkový stav tím, že potvrdil, že navrhovatelka uznala, že byla schopna pochopit odkaz na „reklamu na mobile.bg“ v bulharském jazyce, přičemž navrhovatelka nebyla schopna ze seznamů určit jakýkoli odkaz na poskytování reklamních služeb.

46 EUIPO, podporovaný společností Rezon, má za to, že tyto dva důvody kasačního opravného prostředku nejsou opodstatněné.

– *Závěry Soudního dvora*

47 Podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 EUIPO nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.

48 Podle ustálené judikatury Soudního dvora, kterou Tribunál připomněl v bodě 25 napadeného rozsudku, ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že obecně platí, není-li stanoveno jinak, že předložení skutečností a důkazů účastníky řízení je stále možné i po uplynutí lhůt, kterým podléhá takové předložení podle ustanovení nařízení č. 207/2009, a že EUIPO nic nezakazuje přihlédnout ke skutečnostem a důkazům, které byly takto opožděně uvedeny nebo předloženy (rozsudky ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 42, a ze dne 4. května 2017, Comercializadora Eloro v. EUIPO, C-71/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:345, bod 55).

49 Uvedené ustanovení tím, že upřesňuje, že EUIPO „nemusí“ v podobném případě přihlížet k takovým důkazům, přiznává EUIPO širokou posuzovací pravomoc k rozhodnutí, které musí v tomto smyslu odůvodnit, zda je namístě k těmto důkazům přihlédnout či nikoliv (rozsudky ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, body 43, 63 a 68, jakož i ze dne 4. května 2017, Comercializadora Eloro v. EUIPO, C-71/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:345, bod 56).

50 Vzhledem k tomu, že se první a druhý důvod kasačního opravného prostředku vznesené navrhovatelkou týkají posuzovací pravomoci, kterou disponuje odvolací senát, je třeba pro určení, zda existuje „ustanovení, které stanoví jinak“ než čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, jež by mohlo EUIPO tuto posuzovací pravomoc odejmout, odkázat na pravidla upravující odvolací řízení.

51 V tomto ohledu pravidlo 50 odst. 1 první pododstavec prováděcího nařízení stanoví, že není-li stanoveno jinak, použijí se ustanovení o řízení před oddělením, které vydalo rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání, přiměřeně i pro odvolací řízení.

52 Pokud jde přitom o předložení důkazu o řádném užívání starší ochranné známky podle čl. 57 odst. 2 a 3 nařízení č. 207/2009, stejně jako v projednávané věci v rámci řízení o prohlášení neplatnosti na základě čl. 53 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, pravidlo 40 odst. 6 prováděcího nařízení stanoví, že EUIPO musí vyzvat majitele starší ochranné známky, aby předložil důkaz o užívání této ochranné známky ve lhůtě jím stanovené.

53 I když ze znění uvedeného pravidla vyplývá, že není-li ve lhůtě stanovené EUIPO předložen žádný důkaz o užívání dotyčné ochranné známky, návrh na prohlášení neplatnosti musí EUIPO zamítnout z úřední povinnosti, takový závěr naopak neplatí v případě, jak Tribunál správně rozhodl v bodě 27 napadeného rozsudku, že některé důkazy určené k prokázání tohoto užívání v uvedené lhůtě předloženy byly (obdobně viz rozsudky ze dne 26. září 2013, Centrotherm Systemtechnik v. OHIM a centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, bod 86, jakož i ze dne 4. května 2017, Comercializadora Eloro v. EUIPO, C-71/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:345, bod 58).

54 V takovém případě – a pokud se neukáže, že uvedené důkazy jsou irelevantní pro účely prokázání řádného užívání dotyčné starší ochranné známky – totiž řízení musí pokračovat. EUIPO především musí, jak to stanoví čl. 57 odst. 1 nařízení č. 207/2009, vyzvat účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením ostatních účastníků. Pokud je návrh na prohlášení neplatnosti v takovém kontextu zamítnut z důvodu, že dotyčná starší ochranná známka nebyla řádně užívána, nedochází k tomuto zamítnutí na základě použití pravidla 40 odst. 6 prováděcího nařízení, což je ustanovení, které má v podstatě procesní povahu, ale výlučně na základě použití hmotněprávních ustanovení obsažených v čl. 57 odst. 2 nebo 3 nařízení č. 207/2009 (obdobně viz rozsudek ze dne 26. září 2013, Centrotherm Systemtechnik v. OHIM a centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, bod 87).

55 Z toho vyplývá, jak Tribunál správně rozhodl v bodě 29 napadeného rozsudku, že předložení důkazů o užívání dotyčné starší ochranné známky, které mají doplnit důkazy, jež byly samy předloženy ve lhůtě stanovené EUIPO podle pravidla 40 odst. 6 prováděcího nařízení, je stále možné i po uplynutí uvedené lhůty, a že EUIPO nic nezakazuje přihlédnout k doplňujícím důkazům, které byly takto opožděně předloženy, díky využití jeho posuzovací pravomoci, kterou mu svěřuje čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 (obdobně viz rozsudek ze dne 26. září 2013, Centrotherm Systemtechnik v. OHIM a centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, bod 88, jakož i usnesení ze dne 16. června 2016, L'Oréal v. EUIPO, C-611/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:463, bod 25).

56 Z toho plyne, že pravidlo 40 odst. 6 prováděcího nařízení nepředstavuje, na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, ustanovení, které stanoví jinak než čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, s tím důsledkem, že by nebylo přípustné, aby odvolací senát přihlížel k doplňujícím důkazům o užívání dotyčné starší ochranné známky, které mu navrhovatel prohlášení neplatnosti předložil na podporu svého odvolání (obdobně viz rozsudek ze dne 26. září 2013, Centrotherm Systemtechnik v. OHIM a centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, bod 88).

57 Pokud jde o odvolací řízení, Soudní dvůr ostatně již rozhodl, že z čl. 63 odst. 2 nařízení č. 207/2009, vykládaného ve spojení s čl. 76 odst. 2 tohoto nařízení, vyplývá, že za účelem přezkumu merita odvolání, které k němu bylo podáno, odvolací senát nejen vyzývá účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, ale může rovněž rozhodnout o provedení dokazování, jehož součástí je i předložení skutečností nebo důkazů. Taková ustanovení dokládají možnost, že se skutkový základ v různých stadiích řízení probíhajícího u EUIPO může rozšířit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 58).

58 Navrhovatelka nemůže rovněž tvrdit, že pravidlo 50 odst. 1 třetí pododstavec prováděcího nařízení představuje ustanovení, které stanoví jinak než čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009.

59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle uvedeného pravidla 50 odst. 1 třetího pododstavce prováděcího nařízení platí, že směřuje-li odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení, omezí odvolací senát přezkum odvolání na skutečnosti a důkazy předložené ve lhůtách stanovených nebo určených námitkovým oddělením, pokud se senát nedomnívá, že by měly být vzaty v úvahu další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009.

60 Prováděcí nařízení tak výslovně stanoví, že odvolací senát má při přezkumu odvolání směřujícího proti rozhodnutí námitkového oddělení posuzovací pravomoc vyplývající z pravidla 50 odst. 1 třetího pododstavce tohoto prováděcího nařízení a čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 ohledně rozhodnutí, zda je třeba vzít v úvahu další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy, které nebyly předloženy ve lhůtách stanovených nebo určených námitkovým oddělením, či nikoli (rozsudek ze dne 3. října 2013, Rintisch v. OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628, bod 33).

61 Z toho však nelze *a contrario* dovodit, že při přezkumu odvolání proti rozhodnutí zrušovacího oddělení odvolací senát takovou posuzovací pravomoc nemá. Jak totiž Soudní dvůr již rozhodl, pravidlo 50 odst. 1 třetí pododstavec prováděcího nařízení představuje, pokud jde o přezkum odvolání směřujícího proti rozhodnutí námitkového oddělení, pouze vyjádření zásady vyplývající z čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, jenž je právním základem uvedeného pravidla 50, a obsahuje ustanovení, které má horizontální roli v systému uvedeného nařízení a které se tudíž použije nezávisle na povaze dotčeného řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2016, EUIPO v. Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, body 25 a 27).

62 Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 24 až 29 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát může při přezkumu odvolání proti rozhodnutí zrušovacího oddělení zohlednit doplňkové důkazy o řádném užívání dotyčné starší ochranné známky, které nebyly předloženy ve lhůtách stanovených tímto oddělením.

63 Ve zbývající části, v souvislosti s tím, že navrhovatelka Tribunálu vytýká, že vykonal neúplné posouzení kritérií odůvodňujících zohlednění těchto důkazů, je třeba připomenout, že zohlednění opožděně předložených skutečností a důkazů ze strany EUIPO v případě, kdy má rozhodovat v rámci řízení o prohlášení neplatnosti, může být zvláště odůvodněné, usoudí-li EUIPO, že skutečnosti předložené opožděně mohou být na první pohled skutečně relevantní, pokud jde o výsledek návrhu na prohlášení neplatnosti podaného k EUIPO, a dále že stadium řízení, ve kterém dojde k tomuto opožděnému předložení, a okolnosti, které jej provázejí, takovému zohlednění nebrání (obdobně viz rozsudky ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 44, a ze dne 4. května 2017, Comercializadora Eloro v. EUIPO, C-71/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:345, bod 59).

64 V projednávané věci přitom stačí konstatovat, že v bodech 39 až 44 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal nejen to, zda opožděně předložené důkazy byly skutečně relevantní, ale rovněž to, zda stadium řízení, v němž k tomuto opožděnému předložení došlo, a okolnosti, jež jej provázely, zohlednění těchto důkazů nebránily.

65 Konečně v souvislosti s tím, že navrhovatelka vytýká Tribunálu, že nesprávně posoudil průkaznost a zkreslil obsah některých důkazů, je třeba připomenout, že z článku 256 SFEU, jakož i z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky. Pouze Tribunál je tedy příslušný ke zjištění a posouzení relevantních skutkových okolností, jakož i k posouzení důkazů. Posouzení těchto skutkových okolností a těchto důkazů tedy nepředstavuje, s výhradou případu, kdy by došlo k jejich zkreslení, právní otázku, která podléhá jako taková přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku (rozsudek ze dne 17. března 2016, Naazneen Investments v. OHIM, C-252/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:178, bod 59).

66 Kromě toho s přihlédnutím k výjimečné povaze výtky vycházející ze zkreslení skutkových okolností a důkazů, tatáž ustanovení a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora ukládají navrhovateli zvláště, aby přesně označil skutkové okolnosti, které Tribunál zkreslil, a prokázal pochybení v analýze, která Tribunál při jeho posouzení vedla k tomuto zkreslení. Takové zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise a není nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (rozsudek ze dne 22. září 2016, Pensa Pharma v. EUIPO, C-442/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:720, body 21 a 60).

67 V projednávané věci je přitom třeba konstatovat, že pod záminkou vytýkání Tribunálu, že zkreslil důkazy, se navrhovatelka ve skutečnosti snaží, aby Soudní dvůr přistoupil k novému posouzení těchto důkazů, pokud jde o otázku, zda faktury předložené poprvé před odvolacím senátem měly za cíl, jak Tribunál uvedl v bodě 42 napadeného rozsudku, podepřít a objasnit obsah důkazů předložených před zrušovacím oddělením. Naproti tomu neusiluje prokázat prostřednictvím přesného určení údajně zkreslených skutkových okolností, že by Tribunál v tomto ohledu učinil zjištění, která jsou zjevně v rozporu s obsahem písemností ve spise nebo že by jim přisoudil rozsah, který zjevně nemají.

68 Z toho vyplývá, že argumentaci navrhovatelky je třeba v tomto rozsahu odmítnout jako nepřípustnou.

69 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba první a druhý důvod kasačního opravného prostředku zčásti odmítnout jako nepřípustné a zčásti zamítnout jako neopodstatněné.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

70 Třetím důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že porušil čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 tím, že nezohlednil zčásti fonetické a zčásti pojmové rozdíly mezi dotčenými označeními.

71 Tribunál především opomněl v bodech 51 až 61 napadeného rozsudku provést fonetickou analýzu dotčených ochranných známek. Z fonetického hlediska je přitom rozlišovací způsobilost dotčené starší národní ochranné známky značně pozměněna přidáním slovních prvků „.bg“.

72 Tribunál se podle navrhovatelky dále dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že rozlišovací způsobilost není pozměněna přidáním obrazových a slovních prvků. V tomto ohledu Tribunál v bodě 56 tohoto rozsudku vycházel pouze z jednotlivých prvků dotčených ochranných známek, a nikoli z celkového dojmu, kterým tyto ochranné známky působí. Z důvodu nízké rozlišovací způsobilosti slova „mobile“ v rámci globálního posouzení přitom absence obrazového prvku vytváří takový rozdíl ve způsobech užívání „mobile.bg“ a „mobile bg“, že rozlišovací způsobilost je omezená. Dále Tribunál při posouzení celkového dojmu dotčené starší národní ochranné známky rovněž nezohlednil přidání slovního prvku „.bg“, ačkoli tento prvek omezuje rozlišovací způsobilost tohoto obecného označení.

73 Nakonec Tribunál opomněl přezkoumat pojmový význam označení „mobilen.bg“. Na rozdíl od „mobile“ je „mobilen“ bulharské slovo užívané v hovorovém jazyce, které znamená „mobilní, schopný pohybu“. Odlišný pojmový význam přitom nutně vede k omezení rozlišovací způsobilosti.

74 EUIPO má za to, tento důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

75 Je třeba předeslat, že navrhovatelka nesprávně vykládá napadený rozsudek, když Tribunálu vytýká, že nepřezkoumal fonetickou a pojmovou podobnost mezi dotčenou starší národní ochrannou známkou v zapsané podobě a různými slovními a obrazovými označeními uvedenými s cílem prokázat řádné užívání této ochranné známky.

76 Z bodů 56 až 58 napadeného rozsudku, na které zčásti odkazují body 59 a 60 tohoto rozsudku, totiž jasně vyplývá, že když Tribunál zkoumal, zda rozdíly mezi dotčenou starší národní ochrannou známkou a těmito označeními změnily rozlišovací způsobilost uvedené ochranné známky, posuzoval jak jejich fonetickou podobnost s tím, že zejména zdůraznil, že sdílejí slovo „mobile“ a že přidání některých výrazů, jako „.bg“ nebo „bg“ nebo „n“ k uvedeným označením vykazuje zanedbatelné rozdíly, tak jejich pojmovou podobnost s tím, že zdůraznil význam sdělovaný každým z nich a jejich vnímání ze strany veřejnosti.

77 Navrhovatelka rovněž vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, když Tribunálu vytýká, že nezohlednil celkový dojem, kterým tato jednotlivá označení působí. Tribunál totiž výslovně vykonal tento přezkum v bodech 58 a 59 napadeného rozsudku. Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Tribunál v bodě 59 napadeného rozsudku především uvedl, že uplatněná slovní označení jsou – vzhledem k absenci obrazového prvku a k přidání některých prvků – celkově rovnocenná dotčené starší národní ochranné známce.

78 Ve zbývající části je třeba konstatovat, že navrhovatelka argumentací, kterou rozvíjí v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, usiluje o zpochybnění přezkumu skutkového stavu, který Tribunál provedl v bodech 56 až 60 napadeného rozsudku, s cílem dosáhnout v tomto ohledu nového posouzení ze strany Soudního dvora, což se v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 65 tohoto rozsudku vymyká jeho pravomoci v rámci kasačního opravného prostředku.

79 V důsledku toho je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zčásti odmítnout jako nepřípustný a zčásti zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

80 Čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že porušil čl. 57 odst. 2 nařízení č. 207/2009, vykládaný ve spojení s pravidlem 22 odst. 3 a 4 prováděcího nařízení tím, že v bodech 66 až 69 napadeného rozsudku měl za to, že posouzení odvolacího senátu týkající se místa, času, rozsahu a povahy užívání starší dotčené národní ochranné známky není stiženo vadami. Konkrétně se měl Tribunál dopustit nesprávného posouzení, když zohlednil důkazy bez uvedení data a důkazy, které se netýkaly příslušného období.

81 EUIPO má za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku je zcela neopodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

82 Je nutno konstatovat, že se navrhovatelka tímto důvodem kasačního opravného prostředku snaží – aniž Tribunálu vytýká sebemenší zkreslení – zpochybnit jeho posouzení provedená v bodech 66 až 69 napadeného rozsudku pokud jde o relevanci důkazů předložených společností Rezon za účelem prokázání řádného užívání dotčené starší národní ochranné známky. Tímto se snaží docílit nového posouzení těchto důkazů, což se v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 65 tohoto rozsudku vymyká pravomoci Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku.

83 V důsledku toho je třeba čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku odmítnout jako nepřípustný.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastníků řízení*

84 Pátým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil čl. 54 odst. 2, čl. 56 odst. 1 písm. a) a čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 tím, že v bodech 75 až 77 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát nebyl povinen se vyjádřit k otázce týkající se skutečnosti, že majitel dotčené starší národní ochranné známky údajně nebyl v dobré víře.

85 Tato otázka se totiž podle jejího názoru týká přípustnosti návrhu na prohlášení neplatnosti, a proto musí být vždy ověřena, jelikož navrhovatel prohlášení neplatnosti musí mít právní zájem na zahájení řízení. Tento zájem přitom chyběl, když tento navrhovatel prohlášení neplatnosti získal své právo k dotčené starší národní ochranné známce zneužívajícím způsobem a stejně zneužívajícím způsobem se jej dovolává. Tribunál měl tedy rozhodnout místo oddělení, které sporná rozhodnutí přijalo. Tribunál kromě toho ani nepřezkoumal výhradu založenou na zániku práva a z tohoto důvodu porušil čl. 54 odst. 1 nařízení č. 207/2009.

86 EUIPO má za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

87 Je třeba připomenout, že v souladu s čl. 57 odst. 2 a 3 nařízení č. 207/2009 platí, že pokud majitel starší národní ochranné známky, jenž zahájil řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky EU, nepředloží na žádost majitele posledně uvedené ochranné známky důkaz o řádném užívání uvedené starší národní ochranné známky v členském státě, kde je chráněna, během pěti let předcházejících dni podání návrhu na prohlášení ochranné známky EU za neplatnou pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a na nichž je tento návrh založen, je třeba uvedený návrh zamítnout.

88 Jelikož neexistence řádného užívání starší ochranné známky, je-li vznesena majitelem ochranné známky EU zpochybněné v rámci návrhu na prohlášení neplatnosti, podle znění téhož ustanovení představuje důvod, který sám o sobě odůvodňuje zamítnutí tohoto návrhu, Tribunál bez toho, aby se dopustil nesprávného posouzení, v bodě 76 napadeného rozsudku rozhodl, že otázka týkající se důkazu o tomto užívání musí být vyřešena před tím, než se rozhodne o vlastním návrhu na prohlášení neplatnosti, a je proto v tomto smyslu „předběžnou otázkou“.

89 Za těchto podmínek, jelikož měl odvolací senát v projednávané věci za to, že důkaz o řádném užívání byl majitelem dotčené starší národní ochranné známky předložen pro některé služby, na nichž byly založeny návrhy na prohlášení neplatnosti, a zrušil z tohoto jediného důvodu rozhodnutí zrušovacího oddělení, Tribunál v bodě 77 napadeného rozsudku správně rozhodl, že uvedený odvolací senát mohl v souladu s čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 vrátit přezkoumání návrhů na prohlášení neplatnosti uvedenému oddělení, aby se zejména vyjádřilo k argumentaci navrhovatelky vycházející z nepřípustnosti těchto návrhů na základě článku 54 tohoto nařízení z důvodu, že navrhovatel prohlášení neplatnosti údajně nebyl v dobré víře.

90 Ze samého znění uvedeného čl. 64 odst. 1 totiž vyplývá, že odvolací senát při rozhodování o odvolání není vůbec povinen vykonávat pravomoci oddělení, které napadené rozhodnutí přijalo, jelikož má v tomto ohledu širokou posuzovací pravomoc.

91 Kromě toho navrhovatelka nemůže Tribunálu vytýkat, že nepřezkoumal její argumentaci vycházející z nepřípustnosti návrhů na prohlášení neplatnosti z důvodu zániku práv, protože ze žaloby podané v prvním stupni vyplývá, že tato argumentace úzce souvisela s argumentací založenou na neexistenci dobré víry navrhovatele prohlášení neplatnosti.

92 Proto je třeba dospět k závěru, že odůvodněním uvedeným v bodech 76 a 77 napadeného rozsudku Tribunál implicitně, ale nevyhnutelně zamítl veškerou argumentaci navrhovatelky založenou v konečném důsledku na neexistenci dobré víry navrhovatele prohlášení neplatnosti.

93 V důsledku toho je třeba zamítnout pátý důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný.

K šestému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

94 Šestým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že v rozporu s čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 nezohlednil v bodech 79 až 87 napadeného rozsudku skutečnost, že odvolací senát nesprávně zrušil rozhodnutí zrušovacího oddělení v jejich plném rozsahu.

95 Jelikož měl odvolací senát za to, že důkaz o řádném užívání dotčené starší národní ochranné známky byl poskytnut pouze pro služby reklamy na motorová vozidla, měl uvedená rozhodnutí zrušit, jen pokud jde o tyto služby. Pokud jde o další služby, pro které nebyl důkaz o užívání předložen, měl odvolací senát v souladu s čl. 57 odst. 2 nařízení č. 207/2009, jakož i s pravidlem 22 odst. 2 a pravidlem 40 odst. 6 prováděcího nařízení rozhodnout s konečnou platností a částečně zamítnout návrhy na prohlášení neplatnosti ve výroku, který by mohl nabýt právní sílu věci rozhodnuté.

96 Výhrada vycházející z neexistence řádného užívání totiž nepředstavuje, na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodě 82 napadeného rozsudku, předběžnou otázku, ale měla být přezkoumána tak, jako se zkoumají podmínky přípustnosti nebo existence nebezpečí záměny. Odvolací senát tedy měl zrušit rozhodnutí zrušovacího oddělení a vrátit mu věc s upřesněním, že přezkoumání nebezpečí záměny bylo možno provést pouze pro služby reklamy na motorová vozidla.

97 V tomto ohledu Tribunál tím, že v bodě 85 tohoto rozsudku rozhodl, že v rámci vrácení věci je zrušovací oddělení vázáno posouzením odvolacího senátu, nezohlednil skutečnost, že v souladu s čl. 64 odst. 2 nařízení č. 207/2009 je toto oddělení vázáno odůvodněním rozhodnutí odvolacího senátu pouze tehdy, „pokud se skutkový stav nezmění“. Pokud by v návaznosti na vrácení věci navrhovatel prohlášení neplatnosti předložil nové důkazy o řádném užívání dotčené starší národní ochranné známky a pokud by zrušovací oddělení mělo dospět k závěru, že tyto důkazy lze zohlednit podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, skutkový stav věci se přitom změní. Za těchto podmínek bude možné zohlednit důkazy o užívání předložené později pro jiné služby, než jsou služby reklamy na motorová vozidla.

98 EUIPO má za to, tento důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

99 Nejprve je třeba ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 87 a 88 tohoto rozsudku, zamítnout šestý důvod kasačního opravného prostředku v části, v níž navrhovatelka Tribunálu vytýká, že v bodě 82 napadeného rozsudku rozhodl, že důkaz o řádném užívání starší národní ochranné známky ve smyslu čl. 57 odst. 2 nařízení č. 207/2009 představuje předběžnou otázku, kterou je třeba vyřešit před tím, než se rozhodne o návrzích na prohlášení neplatnosti.

100 Ve zbývající části, v níž navrhovatelka vytýká Tribunálu, že nezohlednil, že odvolací senát nesprávně zrušil rozhodnutí zrušovacího oddělení v plném rozsahu, je třeba připomenout, jak Tribunál rovněž uvedl v bodě 83 napadeného rozsudku, že výrok aktu musí být vykládán ve světle jeho odůvodnění (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 10. července 2001, Irish Sugar v. Komise, C-497/99 P, EU:C:2001:393, bod 15, a rozsudek ze dne 22. října 2013, Komise v. Německo, C-95/12, EU:C:2013:676, bod 40).

101 Článek 64 odst. 2 nařízení č. 207/2009 výslovně stanoví, že když se odvolací senát rozhodne vrátit věc k dalšímu jednání oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, je toto oddělení vázáno rozhodnutím odvolacího senátu a jeho odůvodněním, pokud se skutkový stav nezmění.

102 V projednávané věci je přitom nesporné, že odvolací senát, jak vyplývá z bodu 61 každého ze sporných rozhodnutí, zrušil rozhodnutí zrušovacího oddělení z důvodu, že na rozdíl od toho, jaký byl v nich uveden závěr, důkaz o řádném užívání dotčené starší národní ochranné známky byl majitelem této ochranné známky předložen pouze pro služby reklamy na motorová vozidla patřící do třídy 35 Niceského třídění.

103 Za těchto podmínek, jelikož zrušovací oddělení, jak Tribunál správně zdůraznil v bodě 86 napadeného rozsudku, je vázáno tímto odůvodněním v rámci vrácení věci odvolacím senátem na základě čl. 64 odst. 2 nařízení č. 207/2009, je nezbytně nutno chápat zrušení rozhodnutí zrušovacího oddělení odvolacím senátem podle bodu 62 sporných rozhodnutí tak, že se týká jedině těchto rozhodnutí v rozsahu, v němž tato rozhodnutí zamítla návrhy na prohlášení neplatnosti z důvodu neexistence důkazu o řádném užívání dotčené starší národní ochranné známky pro uvedené služby reklamy na motorová vozidla.

104 Jelikož odvolací senát měl naproti tomu za to, že důkaz o řádném užívání starší národní ochranné známky nebyl jejím majitelem předložen pro ostatní služby, které jsou předmětem návrhů na prohlášení neplatnosti, tedy jiné služby patřící do třídy 35 Niceského třídění než služby reklamy na motorová vozidla a služby patřící do třídy 42 tohoto třídění, rozhodnutí zrušovacího oddělení je třeba považovat, vzhledem k tomu, že v této otázce nebyly k Tribunály podány žaloby, za konečná rozhodnutí zamítající návrhy na prohlášení neplatnosti, pokud jde o tyto služby (obdobně viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2017, British Airways v. Komise, C-122/16 P, EU:C:2017:861, body 82 až 85 a citovaná judikatura).

105 Z toho plyne, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl v bodě 86 napadeného rozsudku k závěru, že zrušovací oddělení v rámci vrácení věci provedeného na základě čl. 64 odst. 2 nařízení č. 207/2009 může k posouzení merita návrhů na prohlášení neplatnosti z hlediska relativního důvodu pro zamítnutí uvedeného v čl. 8 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, zohlednit pouze služby reklamy na motorová vozidla patřící do třídy 35 Niceského třídění.

106 Jak zajisté správně uvedla navrhovatelka, zrušovací oddělení je podle znění čl. 64 odst. 2 nařízení č. 207/2009 vázáno odůvodněním rozhodnutí odvolacího senátu, jen „pokud se skutkový stav nezmění“.

107 Jak však generální advokátka v podstatě uvedla v bodech 44 a 46 svého stanoviska, zrušovací oddělení nemůže přezkoumávat – neboť jinak by došlo ke zpochybnění konečné povahy jeho rozhodnutí a ohrožení právní jistoty – podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 nové důkazy o řádném užívání dotčené starší národní ochranné známky, pokud jde o služby, ve vztahu k nimž odvolací senát dospěl k závěru – aniž to navrhovatel prohlášení neplatnosti zpochybnil prostřednictvím podání žaloby k Tribunálu – že tento důkaz nebyl předložen.

108 V důsledku toho je třeba šestý důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný, a tudíž zamítnout kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

109 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Článek 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, stanoví, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

110 Vzhledem k tomu, že EUIPO a společnost Rezon požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**

2) **Společnosti mobile.de GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) a společnosti Rezon ODD.**

Podpisy.